

endnu intet Beviis for, at den har været uheldig, saalænge man ikke kan nævne nogen tidligere Redaction. Nu tillader jeg mig at troe, at den høitærede Landsstingsmand ikke ganske nøie har bemærket, at der, med Hensyn til de for hele Monarchiet i Fremtiden fælles Ministerier, ingenlunde er blot opregnet de Sager, der enten vedkomme Hertugdømmerne alene, eller vedkomme Hertugdømmerne i Forening med Kongeriget; men der er ogsaa nævnt de Sager, der aabenbart vedkomme Kongeriget alene, idet der er nævnt, at alle de Sager, som nu ere betegnede ved de Autoriteter, hvorunder de tilforn hørte, for Fremtiden skulle høre under de og de Ministerier, forsaavidt de ikke alt ere henlagte derunder. Der er saaledes ikke udtrykkeligt sagt Noget om Colonialsagerne, om de udelukkende ere at betragte som Kongeriget Danmark vedkommende, eller om de ere at betragte som Fællessager, og jeg skal tillade mig at give et Beviis derfor, som jeg troer, den høitærede Landsstingsmand selv vil erkjende fyldestgjørende. Det er, naar han navnlig vil behage at lægge Mærke til, at der i Kundgjørelsen udtrykkeligt er nævnt ogsaa de Sager, der vedkomme Skatte- og Afgiftsvæsenet, som tilforn hørte under Rentekammerets 1ste og 2den Section; men nu er det aldeles bitterligt, naar man vil gjøre sig bekendt med den tidligere Sectionsindretning, som den bestod, fra 1841 til 1848, at der under 1ste og 2den Section i Rentekammeret netop henlaae de danske Sager, som ifølge Kundgjørelse af Novbr. 1848 om Ministeriernes Ordning bleve henlagte under Finansministeriet. Paa samme Maade er det, at der er udtrykt med Hensyn til Tolds- og Colonialsager, at det er den Deel af Generaltoldkammerets Forretninger, der vedkomme Tolden og Colonierne, der er henlagt under det fælles Finansministerium, forsaavidt de ikke allerede henhøre derunder ifølge den ældre bestaaende ministerielle Ordning. — Efter at have givet denne Erklæring, skal jeg tillade mig at gjentage, hvad jeg udtalte igaar, at, naar dette Lovforslag, som nu foreligger, maatte blive vedtaget med ikke større Forandringer, end at det kunde tænkes i Realiteten at egne sig til hans Majestæts Stadsfæstelse, saa vil jeg ogsaa

antage, at denne Stadsfæstelse vil kunne paafølge, uanseet den kongelige Kundgjørelse af 28de d. M.

Orsted: Jeg maa tilstaae, at den høitærede Finansministeres Udtalelse ikke har tilfredstillet mig; thi, naar Colonialsager nævnes blandt de Sager, der høre under de fælles Ministerier, saa seer jeg ikke Andet, end at man maa antage, at der idetmindste, ligesaa vel som der gives Toldsager, der kunne vedkomme Hertugdømmerne, saa maa der ogsaa være Colonialsager, der vedkomme dem, ellers forekommer det Ord „Colonialsager“ mig at være nævnet uden Anledning. At den omhandlede Deel af den kongelige Kundgjørelse indbefatter saavel Sager, der blot vedkomme Danmark, som Sager, der ere af anden Bessaffenhed, er vist; men ved enhver Klasse af Sager, der nævnedes, maatte der dog være saadanne Sager, der kunde vedkomme enten det hele Monarchie eller kunde vedkomme respective Danmark eller noget af Hertugdømmerne, og det kan jeg ikke, efter den nuværende Tingenes Stilling, antage at gjælde om Colonialsager, medmindre man vil forudsætte, at Colonialsager i det Hele skulle behandles som fælles, og det forekommer mig, at det idetmindste var mindre raadeligt paa Sagens nærværende Trin at give nogen Bestemmelse derom. Jeg kan tænke mig mangfoldige Grunde, der kunne anføres for og imod; men derimod forekommer det mig ikke, at der var Noget, der i dette Dieblik burde været anticiperet. Naar den høitærede Finansminister siger, at det jo er en fremtidig Forsætning, som den kongelige Kundgjørelse har for sig, saa forekommer det mig dog, at, hvis den Lovgivningsgjenstand, som her behandles, er en saadan, som ifølge den allerede fæste kongelige Kundgjørelse kunde høre til de fælles, saa burde den ikke nu i dette Dieblik afgjøres ved den udelukkende danske Rigsdag eller der forhandles. Man vilde desuden under ingen Omstændigheder kunne vente, at den der kunde finde endelig Afgjørelse, førend Forsætningen var videre ordnet; men det vilde dog saa være mindre rigtigt, at Rigsdagen befattede sig med Noget, hvori den ikke kunde udøve nogen Myndighed som Rigsdag. Det er mig paa ingen Maade om at gjøre, yderli-